

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Alia ex Euangelio exempla inscrutabilium iudiciorum Dei. Et multa
inscrutabilia esse; quia cognitio creaturarum multis modis cedit scientiæ
Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

- I V. Occulto, sed utique iusto Dei Iudicio factum est, ut ex veterinis duobus germanis, immò & gemellis, Iacob diligeretur, Esau odio haberetur. Occulto, & imperuestigabili ab hominibus, antequam declararetur, Iudicio factum est, ut Ioseph fratribus præponendus, & auxilium futurus, à fratribus caperetur, vendereturque. Quis enim, cum in cisternam iret, assequi potuisset, Deum decreuisse, eum, sic, & tali modo viæque, extollere? Et tamen eum Deus per captiuitatem prouexit ad libertatem, & ad summum dominium per ipsam seruitutem. Occulto, &, indubiè, iusto Dei Iudicio factum est, ut Petri custodes permitti sint mortem luere, qui Paulum autem custodierat, eius vita, quam iam iam sibi erepturus erat, seruarietur, animusq; ad vitam spiritualem traduceretur. Nam quando
- Gen. 37. *facta die erat non parua turbatio inter milites, quidnam factum esset de Petro. Herodes cum requisisset eum, & non inuenisset, inquisitione facta de custodibus, iussit eos duci; ad supplicium scilicet, ut inquit Montanus, & quidem ad suffocationem, ut scribit Petrus Alexandrinus. Ast, alio tempore, quando Paulo & Sila orante, subito tremor factus est magnus, ita ut mouerentur fundamenta carceris, & statim aperirentur omnia ostia, & vniuersorum vincula soluerentur, experges factus custos carceris, & videns ianuas apertas carceris, ait Lucas, euaginato gladio volebat se interficere, astimans fugisse vinctos. Clamauit autem Paulus voce magna dicens: Nihil tibi male feceris, vniuersi enim hic sumus. Petrusq; lumine introgressus est, & tremefactus procidit Paulo & Sila ad pedes; & producens eos foras, ait: Domini, quid me oportet facere, ut saluus sim? Quod discrimen est inter Petri & Pauli custodes, ut, utroque libertate fugiendi potito, isti seruentur, illi trucidentur? An iniustus est Deus? an tunc negligenter Mundum administravit, quando illos innoxios permisit occidi? Nequaquam. Non enim iniusta sunt, quorum iustitia nos latet: satis est Deo cognita esse; cuius hoc ipso intelligitur infinita esse altitudo diuitiarum sapientie & scientie, quia sapientiam scientiamque humanam tantopere excellit. Et vel idcirco vult Deus aliquando statuere in vno, quod noluit in altero, ratione prorsus nulla nobis alia apparente, ut hæc ipsa nobis ratio sufficiat, consilij illius sapientiam esse omniratione humana superiorem.*
- Act. 12. 18. *Act. 16. 27.*
- V. Quemadmodum, apud Lucam, duo homines cupiebant se Christo adiungere, & cum eo semper permanere, quos tamen am-
- bos

bos Christus à se dimisit, & rem suam sibi habere iussit, quando
 vnus voluit redire in domum suam, & narrare, quanta sibi fecisset
 Deus; alteri autem dixit: se non habere, ubi caput suum reclinaret. E
 diuerso duorum aliorum excusationem, quam prætexebant, ne sta-
 tim ipsum sequerentur, non admisit; neque passus est, vnum
 illorum primum ire, & sepelire Patrem suum, neque alterum ire do-
 mum, vt de suis rebus disponeret, sed vtrumque iussit, statim & è
 vestigio sequi. Cur in his quatuor Christus tam contraria voluit?
 Ipse scit. *Quis consiliarius eius fuit?* satis est, ipsum voluisse, cuius
 nunquam est sine ratione voluntas: etiamsi vnum assumit, alterum
 relinquit, vtrumque bene facit. Nimirum ille est, qui annunciat ver-
 bum suum Iacob: iustitias, & iudicia sua Israël. Non fecit taliter omni
 nationi: & Iudicia sua non manifestauit eis. Multi enim, sicut Iudicia
 Dei damnare audent, ita animi cæcitate & ipsas contemnerent, aut
 riderent causas iudiciorum, si eis manifestarentur. Rectius ergo il-
 lis causæ celantur; quæ nec electis omnibus patefiunt; quia ma-
 xima est perfectio hominis, & gloria Dei ingens, iusta Iudicia illius
 prædicare, quantumuis ratio illorum lateat: ideò occulta vocan-
 tur. Incognita est causa; sed non incognitus est, qui fecit, aut per-
 misit. Non potest esse iniustum, quod is facit, qui semper est iu-
 stus. Non est Domini, vt seruo de negotijs suis reddat rationem; vbi
 in herò prudentia est, debet in famulo esse reuerentia: nec subdi-
 tum decet esse superioris sui Aristarchum. Ita boni quoque homi-
 nis est, nullam Creatoris Gubernatorisque sui, quem infinitis
 modis bonum esse credit, actionem malam iudicare. Non es, ô ho-
 mo, iudicis tui iudex: non est discipulus super magistrum, nec seruus
 super Dominum suum. Ne itaq; iudicio humano diuinum, hoc est,
 dubio certum, aut malo bonum iudices; ades parumper, & inter
 illos te colloca, qui meditatione sua ascèndunt vsq; ad celos, & des-
 cendunt vsque ad abyssos diuinorum Iudiciorum, quòrum cum pro-
 funditatem vident, admirabile nomen Domini, prædicant, excla-
 mantque: *Laudate Dominum de terra; dracones & omnes abyssi;* ades,
 inquam, mi homo, perpende, quàm multas grauésque ob causas,
 diuina sapientia scientiâq; omnem sapientiam & scientiam superet
 & hominum & Angelorum.

I. Omnis scientia creata est limitata, certòque cognoscendi
 modo, certis rebus cognoscendis circumscripta; & ita quidem,
 vt semper aliquid ei supersit, aut de obiecto, aut de obiecti clari-
 tate

Luc. 8. 39.
 & cap. 9. 58.
 & x. 60. 62.

IIV

Pfal. 147. 8.

IIIV

Matth. 10.
 24.

Pf. 106. 26.

Pfal. 148. 7.

VI.